

troet, og Forestillingen herom gjorde ham oprigtig forstemt.

Hertil kom yderligere noget andet.

Straks efter, at Philip Salomon havde udbragt de Nygiftes Skaal, slog han igen til Lyd for at kundgøre Forlovelsen. Han gjorde det saa kort som muligt; men alligevel — og skønt de fleste var forberedte — vakte hans Meddelelse en livlig Bevægelse rundtom ved Bordet.

Idet nu Per rejste sig for med Glasset i Haanden at modtage Selskabets Lykønskninger, og mens Luften omkring ham pludselig ligesom fyldtes af hans Navn, kunde han ikke lade være med at tænke paa, at det ikke var for hans egen Skyld, man saaledes hyldede ham, men alene som Jakobes Tilkommende og Philip Salomons vordende Svigersøn. Og denne Tanke nagede hans sideniuske Selvfølelse og stemte ham ikke blidere overfor det Hjem, hvori han nu var bleven lovformelig optaget.

Det formildede overhovedet ikke hans Stemning overfor den hele Forsamling. Aldrig havde han mere levende end i disse Øjeblikke fornummet sin Slægts nedarvede Uvilje mod det hele verdensglade, frimodigt nydende Selskab, der kaldte sig selv det gode. Lyden af den hundredstemmige Snakken rundtom, hvori der enkelte Steder ogsaa blandede sig fremmede Tungemaal, lød i hans Øre som en Papegøjekoncert, og han saae